

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zastoupen JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Na Švihance 1476/1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. B.**, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, č. j. KUJI 9496/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 51 A 38/2017 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Janu Marečkovi, advokátovi, se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, č. j. KUJI 9496/2017 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Humpolec, stavebního úřadu ze dne 26. 10. 2016, č. j. MUHU/17235/2014/Za, kterým bylo rozhodnuto o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením, a to konkrétně stavby „KOLNA“ na pozemku pozemková parcela č. X v k. ú. X (dále též „stavba“) stavebníka M. B., bytem X č. p. X, X (dále jen „stavebník“).

[2] Městský úřad Humpolec, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) obdržel dne 22. 9. 2014 žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad následně opakovaně vyzval stavebníka k předložení projektové dokumentace a dalších podkladů a dne 21. 8. 2015 rozhodl o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením. Žalobce napadl dané rozhodnutí odvoláním, na jehož základě žalovaný toto rozhodnutí dne 1. 12. 2015 zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k novému projednání.

[3] Stavebník byl dne 18. 5. 2016 znovu vyzván k doplnění své žádosti o dodatečné povolení změny stavby před jejím dokončením. Dne 20. 9. 2016 stavební úřad oznámil pokračování správního řízení, dne 6. 10. 2016 se konalo místní šetření. Stavební úřad pak vydal dne 26. 10. 2016 rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením.

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Ztotožnil se s názorem uvedeným v rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i s odůvodněním a postupem správního orgánu prvního stupně a obsáhle se vypořádal s námitkami stěžovatele.

[5] Žalobu, kterou stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného, Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem zamítl.

[6] Krajský soud se vypořádal s množstvím námitek žalobce, které směřovaly především na aktuální činnost stavebníka uvnitř stavby. Žalobce se ve svém návrhu snažil prokázat podnikatelské zaměření činnosti stavebníka uvnitř stavby, tedy využívání stavby stavebníkem v rozporu s jejím účelem zapsaným v plánovací dokumentaci, kterým má být uskladnění zemědělského nářadí. Namísto toho stavebník svým údajným kutilstvím ruší a obtěžuje žalobce prachem, pachem, zvuky a podobně. Krajský soud zdůraznil, že faktické užívání stavby stavebníkem není předmětem daného řízení. Předmětem řízení je výhradně rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které bylo zahájeno žádostí stavebníka dne 22. 9. 2014. Dochází-li ze strany stavebníka k porušování právních předpisů tím, že jeho faktická činnost uvnitř stavby odporuje zapsanému účelu stavby, vystavuje se stavebník veřejnoprávnímu postihu, kterým se však není možno zabývat v rámci tohoto správního řízení. Stejně tak v případě obtěžování imisemi je nutno postupovat pomocí jiných nástrojů, než je dané řízení (srov. např. bod 74 či 95 a násl. napadeného rozsudku).

II. Kasační stížnost žalobce, vyjádření žalovaného a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti a jejích doplněních uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] První linie důvodů kasační stížnosti se týkala nezákonného jednání soudkyň

pokračování

krajského soudu při ústním projednávání věci stěžovatele. Podle kasační stížnosti nedošlo k řádnému zapsání důkazů do protokolu, soudkyně vůči stěžovateli jednaly nevraživě a nedůstojně. Stejně tak nedošlo k vyloučení stavebníka, který se ústního jednání účastnil, z jednání, ačkoli o to stěžovatel s ohledem na ochranu osobních údajů žádal. Tímto došlo podle názoru stěžovatele k nezákonnosti jednání soudkyň krajského soudu.

[9] Druhá argumentační linie míří na faktickou činnost stavebníka, která se rozchází s využitím stavby zapsaným v projektové dokumentaci a rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením ze dne 26. 10. 2016. Stěžovatel nesouhlasí s názorem napadeného rozsudku, *„že údaje uvedené v projektové dokumentaci se zcela mohou rozcházet se skutkovým využitím věci“*. Domnívá se, že *„stavbu lze povolit pouze tehdy, pokud účel stavby a užívání je shodný s tvrzením v projektové dokumentaci a s územně plánovací dokumentací“*. Stěžovatel v principu nesouhlasí s názorem napadeného rozsudku, podle nějž se faktická podnikatelská činnost a její rozpor s činností ve stavbě povolenou *„míjí s předmětem tohoto řízení“* (srov. bod 95 napadeného rozsudku).

[10] Soud se dle názoru stěžovatele nevypořádal s jím navrženými důkazy potvrzující nepovolenou podnikatelskou činnost stavebníka uvnitř stavby, namísto toho *„soudkyně nechtěly vidět, čili neviděly a nezohlednily, že zúčastněná osoba M. Buřata se od samotného počátku na uvedeném místě kolna věnuje kovoobráběčství“*. Stěžovatel pak explicitně zmiňuje mimo jiné důkazy znaleckým posudkem Ing. V. Fírta, který dokládá negativní působení podnikatelské činnosti stavebníka na majetek stěžovatele, a dále svědeckými výpověďmi Mgr. N. L. a Ing. V. T. Stěžovatel taktéž v souvislosti s faktickou činností stavebníka namítá, že nedošlo k ověření stavby z hlediska budoucího užívání stavby.

[11] Stěžovatel má rovněž za to, že bylo povinností stavebního úřadu nařídít odstranění stavby vlastníku, který nesplnil povinnosti podle § 129 odst. 3, § 111 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 6 As 67/2006 - 79, jakož i na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 9. 2016, kterým bylo řízení zastaveno. Dále stěžovatel poukazuje na vady v řízení, zejména na straně stavebníka, který nesplnil včas své povinnosti při řízeních v roce 2010 a 2011. Stavebník také nesplnil povinnost doplnit žádost o stavební povolení ve smyslu ustanovení § 4 vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů.

[12] Dle mínění stěžovatele se napadený rozsudek řádně nevypořádal s jeho tvrzením, že stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací obce, narušuje kvalitu prostředí z hlediska odstupů staveb, architektonického a urbanistického, jakož i pohody bydlení. Tím vším stěžovatel opět odkazuje na kovoobráběčské práce stavebníka. Stejně tak se krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal se vsakovacími poměry ze staveb na pozemcích stavebníka. Stěžovatel uvádí, že jsou na stavebníkově pozemku špatně vedená vsakoviště ze staveb stavebníka, dále je dle něj chybný vsakovací výpočet, a proto je napadený rozsudek nezákonný.

[13] Třetí argumentační linie míří na tvrzené průtahy v řízení, zvýhodňování stavebníka a korupční jednání úředníků správních orgánů, soudkyň krajského soudu a stavebníka. Stěžovatel napadá zejména nepřiměřeně dlouhé řízení, které dle jeho soudu mělo trvat pět

měsíců, nikoli dvanáct let. Taktéž jeho slovy docházelo k opakovaným prominutím zmeškání lhůt stavebníku. Žalovaný „svým pochybným jednáním prokazoval jasné klientelistické vazby“. Soudkyně pak „prokázaly svým jednáním, že jsou jen prodlouženou rukou žalovaného, neboť žalovaný je jejich chlebozárcem.“

[14] Nejvyššímu správnímu soudu bylo následně doručeno dvojí doplnění kasační stížnosti. Prvé, ze dne 4. 9. 2018, ve kterém stěžovatel nejmenuje žádné kasační důvody, pouze zdejšímu soudu sděluje, že je po podání kasační stížnosti stavebníkem, rodinou stavebníka a psem stavebníka napadán, a to slovně, ničením stěžovatelových věcí a manipulací s nimi, pořizováním fotografií stěžovatele, nebezpečným pronásledováním a podobně. Stěžovatel v závěru dokumentu Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, „aby přičetl v konečném součtu položku nebezpečné pronásledování a ničení věcí zúčastněnou osobu (osobami) a provedl rozhodnutí, jak je v kasační stížnosti uvedeno.“

[15] V druhém doplnění kasační stížnosti, ze dne 10. 9. 2018, uvedl stěžovatel další důvody. Došlo podle něho k nesprávnému posouzení otázky určení účelu užívání stavby a stavební úřad měl zkoumat problematiku spojenou s účelem užívání stavby a stanovit podmínky pro užívání stavby, neboť účel užívání není ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu patrný, ačkoli „v daném případě bylo potřeba stanovit podmínky pro užívání stavby, již jen s přihlédnutím ke zjištění z ohledání na místě samém ze dne 6. 10. 2016, kdy se prokazatelně nenacházelo na stavbě ‚KOLNY‘ na jiných místech odůvodnění stavebního úřadu a rozhodnutí krajského úřadu zmiňované ‚zabradní nářadí‘, ale výrobní stroje.“ Stěžovatel důvody kasační stížnosti spatřuje i v problému, že stavební úřad důsledně nezkoumal a stavebník v rozporu s ustanovením § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona neprokázal, že stavba je v souladu s ustanovením § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 2. 7. 2018 s odkazem na své rozhodnutí, jakož i na napadený rozsudek krajského soudu. Navrhl přitom, aby byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost je podána včas, osobou k tomu oprávněnou, je splněna podmínka ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. a míří proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

III. 1. Nepřezkoumatelnost

[19] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů, ani pro nesrozumitelnost. Napadený rozsudek se jasně a srozumitelně vypořádává se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Několikrát přitom odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, neboť se zabývaly stejnými námitkami stěžovatele a krajský soud se s názory správních orgánů ztotožnil. V kasační stížnosti je taktéž místy kritizován vágní jazyk napadeného rozsudku: „Co si ale má stěžovatel představit pod pojmem ‚předmětem

pokračování

soudního přezkumu bylo dodatečně povolení změny stavby?“. Ani v tomto nelze konstatovat nesrozumitelnost rozsudku, neboť krajský soud podrobně podobné formulace ve svém rozhodnutí osvětluje (srov. body 74 a násl. či 94 a násl.).

III. 2. Rozhodné právo

[20] Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona *(s)tavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.*

[21] Podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona *(f)yzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 126 odst. 1 užívá stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci, nebo takové užívání umožní jiné osobě, (...).*

[22] Podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona *(z)a přestupek lze uložit pokutu o 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), d), g), i), j), k) nebo m) nebo odstavce 2 písm. d) nebo g).*

[23] Podle § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území *(v)sakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení je splněno [§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě*

- a) samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně 0,4,*
- b) řadového rodinného domu a bytového domu 0,3.*

[24] Podle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území *(n)a pozemcích staveb pro bydlení lze kromě stavby pro bydlení umístit stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků, staveb a zařízení na nich, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce ve stavbě pro bydlení. Na pozemcích rodinných domů lze dále umístit jednu stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepenou nejvýše do hloubky 3 m (...).*

III. 3. Faktické užívání stavby

[25] Zásadní argument stěžovatele, jak je shora uvedeno, míří na rozpor faktické činnosti stavebníka uvnitř stavby s činností, kterou je stavebník uvnitř stavby oprávněn provozovat podle stavebního povolení. Stěžovatel se v kasační stížnosti snaží obsáhle demonstrovat, že stavebník uvnitř stavby vyvíjí podnikatelskou činnost, která má na stěžovatele neblahý vliv. Zejména je stěžovatel provozováním podnikání stavebníka omezován na svém vlastnickém právu imisemi, konkrétně pachem, prachem, pilinami, otřesy atp.

[26] Krajský soud se v napadeném rozsudku podrobně vyjádřil k předmětu řízení.

V bodě 74 napadeného rozsudku určil, že předmětem řízení je „výhradně rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a to v rámci řízení zahájeného žádostí stavebníka ze dne 22. 9. 2014“. Krajský soud dále rozvedl, že soud přezkoumává, zda byly dány podmínky dle stavebního zákona a příslušných prováděcích předpisů pro vydání rozhodnutí o dodatečné povolení změny stavby před jejím dokončením.

[27] Krajský soud taktéž uvedl, že předmětem řízení není užívání stavby v rozporu se zapsaným účelem stavby (srov. bod 75 napadeného rozsudku). Tato otázka nespadá do citovaného vymezení a zároveň ji nelze v tomto řízení posuzovat. Jinými slovy, argumentace a dokazování stěžovatele, jejímž motivem je údajná nepovolená činnost stavebníka, je v řízení o dodatečném povolení stavby irelevantní. Krajský soud taktéž naznačil případný dopad na stavebníka. Pokud by skutečně užíval stavbu v rozporu s jejím účelem, vystavuje se tím veřejnoprávnímu postihu.

[28] Nejvyšší správní soud se s argumentací krajského soudu ztotožňuje. Již ze samotné dikce zákona vyplývá, že není možné namítat rozpor faktické činnosti stavebníka uvnitř stavby a zapsaného účelu stavby v tomto řízení. Z pohledu veřejného práva je nutné údajné nezákonné jednání stavebníka řešit jiným způsobem. Nejvyšší správní soud se z toho důvodu námitkami stěžovatele, jež se váží k podnikatelské činnosti stavebníka, dále nezabýval.

III. 4. Další otázky stavby

[29] Další okruh námitek stěžovatele se týká určitých vad řízení před správními orgány, případně skutečností a tvrzení předestřených stěžovatelem krajskému soudu, se kterými se napadený rozsudek dle slov stěžovatele nevypořádal.

[30] Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 6 As 67/2006 - 79, jakož i na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 9. 2016, kterým bylo údajně řízení zastaveno, na základě čehož měl stavební úřad naříditi odstranění stavby. Ze správního spisu vyplývá, že dokumentem stavebního úřadu ze dne 20. 9. 2016 bylo oznámeno pokračování v řízení o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením a zároveň bylo nařízeno ústní jednání a místní šetření na den 6. 10. 2016. K zastavení řízení, jak tvrdí stěžovatel, tak nedošlo.

[31] Stěžovatel následně brojí proti vadám v řízení, zejména na straně stavebníka, který údajně měl splnit včas své povinnosti při řízeních v roce 2010 a 2011. Jak je popsáno výše, předmětem řízení je rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 9. 2014 a není jím případné pochybení stavebníka před tímto datem.

[32] Podle názoru stěžovatele se napadený rozsudek nevhodně vypořádal se sérií námitek, které se dotýkaly nesplnění povinnosti stavebníka doplnit žádost o stavební povolení ve smyslu ustanovení § 4 vyhl. č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb či vsakovacích poměrů ze staveb na pozemcích stavebníka. Stěžovatel proto tyto námitky uplatňuje i v kasační stížnosti.

[33] Prvou námitkou týkající se projektové dokumentace se obšírně zabýval žalovaný i

pokračování

krajský soud (viz body 59 a 89 napadeného rozsudku). Oba orgány rozhodly, že dokumentace je zpracována podle ustanovení § 1a dané vyhlášky. Zdůvodnily rovněž, že v daném případě není nutno předkládat projektovou dokumentaci o skutečném provedení stavby, neboť nešlo ve chvíli, kdy se stěžovatel dokumentace domáhá, o stavbu dokončenou. Taktéž z dikce § 125 stavebního zákona, na nějž odkazuje právě stěžovatelem uvedený § 4 dané vyhlášky, plyne povinnost stavebníka po dobu trvání stavby uchovávat dokumentaci odpovídající skutečnému provedení stavby, nikoli jeho povinnost předkládat ji při žádosti o stavební povolení, jak tvrdí stěžovatel.

[34] Druhá námitka se týká vsakovacích poměrů ze staveb na pozemku stavebníka. Stěžovatel tvrdí, že země na jeho pozemku je v důsledku špatně svedených vsakovišť u staveb na stavebníkově pozemku promáčená. Stěžovatel zároveň nesouhlasí s vypočteným vsakovacím poměrem, dle jeho názoru je chybný a měl by být počítán z jiné výměry kvůli spádu části pozemku stavebníka směrem od pozemku stěžovatele. Krajský soud podrobně vysvětlil, jakým způsobem dochází k výpočtu vsakovacího poměru, a odkázal při tom na obdobná stanoviska stavebního úřadu a žalovaného (viz body 136 až 140 napadeného rozsudku). Vsakovací poměry i technické řešení odvádění vody dle autorizovaného projektanta rozvádí stavební úřad ve svém rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016 na stranách 8 a 9, stejným problémem se zabývá i žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí. Konkrétně stavební úřad na str. 8 svého rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016 konstatuje, že vsakovací poměr odpovídá požadavku stanovenému dle § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a zároveň by odpovídal i „*v případě, že bude započtena pouze severní část zahrady nad pozemky stavební parcely č. X a parcely č. X v k. ú. X*“, jak navrhuje stěžovatel. Zároveň stavební úřad dokládá argumenty, proč by k podmáčení pozemků stěžovatele nemělo dojít (jde zejména o vybudování vyšetřované zpevněné propustné komunikace mezi pozemky nebo spád střechy stavby směrem opačným od pozemku stěžovatele). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s uvedenou obsahlou a přesvědčivou argumentací stavebního úřadu. Pokud i přesto dochází k promáčení pozemku stěžovatele vlivem špatných vsakovacích poměrů, odkazuje stěžovatele na samostatné soukromoprávní či správní řízení.

III. 5. Zbývající námitky

[35] Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími k tvrzenému nevhodnému (nezákonnému) jednání soudkyň. Oprávněným k jejich projednání je předseda krajského soudu, k němuž také stěžovatel svůj podnět podal. Předseda krajského soudu ve sdělení ze dne 15. 6. 2018 konstatoval, že neshledává důvodným podnět stěžovatele k zahájení kárného řízení se soudkyněmi, a to pro žádný z jeho argumentů, které jsou totožné s kasačními námitkami.

[36] Z povahy námitek neplyne, že by soudkyně byly ve věci podjaté [§ 8 odst. 1, § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]; právní názor vyjádřený v rozsudku nelze za běžných okolností za signál podjatosti v žádném případě považovat.

[37] Nejvyšší správní soud se taktéž nezabýval námitkami v doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 9. 2018, jelikož je nelze považovat za relevantní důvody kasační stížnosti.

[38] Doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 9. 2018 obsahuje některé námitky, jež jsou

podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné, neboť mohly být uplatněny již před krajským soudem, avšak stěžovatel tak neučinil. Proto se jimi kasační soud nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[40] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[41] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[42] O tom, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s., neboť jí soud žádnou povinnost neuložil; náklady jí tak nemohly vzniknout.

[43] Ustanovenému zástupci JUDr. Janu Marečkovi, advokátovi se sídlem Na Švihance 1476/1, 120 00 Praha 2, bylo třeba přiznat odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci) v částce 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a paušální náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Celkem je tedy přiznána zástupci žalobce částka ve výši 8228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. července 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu